

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ОКРУЖНИ СУД У ДОБОЈУ
Број: 87 0 К 041638 26 Кж 2
Добој, 09.07.2026. године

Окружни суд у Добоју у вијећу састављеном од судија Славице Бамбуловић, као председника вијећа, Маријане Лазих Миладиновић и Снежане Баћац Лопандић, као чланова вијећа, уз учешће вишег стручног сарадника Ведрана Кнежевића, као записничара, у кривичном предмету осуђеног М.С. због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. Кривичног законика Републике Српске, поводом жалбе осуђеног, против рјешења Основног суда у Теслићу број 87 0 К 041638 26 Кв 2 од 23.02.2026. године, на сједници одржаној дана 09.07.2026. године, донио је слиједеће

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се као неоснована жалба осуђеног М.С., па се потврђује рјешење Основног суда у Теслићу број 87 0 К 041638 26 Кв 2 од 23.02.2026. године

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеним рјешењем одбијен је захтјев осуђеног М.С. да му се казна затвора у трајању од 1 године, изречена правоснажном пресудом Основног суда у Теслићу број 87 0 К 041638 23 К од 13.06.2024. године (правоснажна дана 21.02.2025. године), замијени радом у јавном интересу.

Против тог рјешења жалбу је у законском року изјавио осуђени због свих законских разлога, са приједлогом да се жалба уважи, тако што ће се осуђеном изречена казна затвора замијенити радом у јавном интересу или да се побијано рјешење укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је испитао првостепено рјешење у смислу члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 у даљем тексту ЗКП РС) овај суд је одлучио као у изреци из слиједећих разлога:

Испитујући првостепено рјешење у дијелу у којем се побија жалбом овај суд је нашао да је првостепени суд одбио захтјев осуђеног за замјену казне затвора мјером рад у јавном интересу, која му је изречена због горе наведеног кривичног дјела, цијенећи све околности од којих зависи врста и висина казне, те је сматрао да је извршење казне затвора неопходно за остварење сврхе кажњавања, као и да условна осуда не би била довољна за постизање опште сврхе кривичних санкција, па је тако првостепени суд имао у виду саму природу предметног кривичног дјела, те околности под којима је исто извршено, као и чињеницу да се до изречене казне дошло примјеном одредаба о ублажавању казне, па је нашао да се сврха кривичних санкција не би постигла без извршења казне затвора.

Жалба није основана.

Наиме, одредбом члана 70. став 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 64/17, 15/21, у даљем тексту КЗ РС) прописано је да

суд може изречену казну затвора у трајању до 1 године на захтјев осуђеног лица замијенити радом у јавном интересу, док је ставом 2. прописано да ће, при оцјени да ли изречену казну треба замијенити радом у јавном интересу, суд узети у обзир све околности од којих зависи врста и висина казне, да извршење казне затвора не би било неопходно за остварење сврхе кажњавања, а истовремено условна осуда не би била довољна за постизање опште сврхе кривичних санкција.

Наиме, осуђеном је изречена казна затвора у трајању од 1 године због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 190. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, за које кривично дјело је прописана казна затвора у трајању од 2 до 10 година. Сама запријеђена казна затвора указује да се ради о тешком дјелу. Све наводе приједлога осуђеног за замјену казне затвора мјером друштвено корисног рада (рад у јавном интересу), као и наводе жалбе, према којима је осуђени раније неосуђивано лице, отац једног дјетета, да доприноси издржавању дјетета, да се бавио спортским и друштвено корисним радом, да је запослен, првостепени суд је већ цијенио приликом избора врсте и висине предметне кривичне санкције нашавши да се и са ублаженом затворском казном у трајању од 1 године може постићи сврха кажњавања у свим њеним компонентама и ове околности су правилно дошле до изражаја приликом одмјеравања саме казне. Међутим, по оцјени овог суда никакве нове околности не указују да извршење казне затвора не би било неопходно за остварење сврхе кажњавања што је и суштина наведеног члана 70. став 1. и 2. КЗ РС. Наиме, општа сврха кажњавања из члана 43. КЗ РС обухвата више компоненти, те изречена кривична санкција треба да получи низ резултата, а не само сврху специјалне превенције, односно утицај и преваспитање осуђеног лица (у конкретном случају М.С.), већ и утицај на друге да не чине кривична дјела, али и да изрази друштвену осуду за кривично дјело, да јача свијест и одговорност код грађана о опасности и штетности кривичних дјела, те оправданости кажњавања и неопходности поштовања закона. По оцјени овог суда управо висина запријеђене казне, која искључује могућност изрицања условне осуде, указује на интенцију законодавца да се ова врста кривичних дјела, а у одсуству посебних, особитих околности, не багателише додатно замјеном друштвено корисним радом и то управо како би се изразила друштвена осуда извршењу ових кривичних дјела, а која се по мишљењу овог суда не може изразити друштвено корисним радом (рад у јавном интересу) без, како је то већ речено неких особитих околности које прате извршење дјела, а које се у конкретном случају нису оствариле, па се не може прихватити мишљење жалиоца да извршење казне затвора није неопходно за остварење сврхе кажњавања.

И овај суд сматра да се само извршењем изречене затворске казне може постићи сврха кажњавања у смислу одредби члана 43. Кривичног законика Републике Српске, па нису основани ни приговори жалбе да је учињена повреда истог законика, због чега ни захтјев осуђеног за замјену изречене затворске казне радом у јавном интересу није основан.

То су разлози због којих је овај суд, на основу члана 337. став 3. ЗКП РС, одбио жалбу браниоца осуђеног као неосновану.

Записничар
Ведран Кнежевић

Предсједник вијећа
Славица Бамбуловић

Тачност отправка овјерава
Шеф судске писарнице
Драгана Дамјанић Јевтић